

2 Kron. 16:7-12.

Lezen: 1 Kon. 15 : 9-22.

Zingen: Psalm 78:1,2,4, 106:2, 34:4,5,8, 90:7, 37:3

Wij lezen in Ezech. 33:12 een indrukwekkend woord. "Gij nu mensenkind, zeg tot uw volksgenoten: zijn gerechtigheid zal de rechtvaardige niet redden wanneer hij tot overtreding komt; en door zijn goddeloosheid zal de goddeloze niet ten val komen, wanneer hij zich van zijn goddeloosheid bekeert. En wanneer hij zondigt, zal de rechtvaardige door zijn gerechtigheid niet kunnen leven".

Dat is een goddelijke regel waarmee velen het maar moeilijk hebben:

- omdat zij uitgaan van de in menig opzicht gefantaseerde regel: er bestaat geen afval van heiligen;
- omdat men meent, dat God toch barmhartiger is dan de mensen, die redding voor een zondaar in ieder geval uitgesloten achten.

Maar als wij ergens een illustratie vinden van dit verbondswoord, is dat wel in de geschiedenis van koning Asa, de derde koning van het tweestammenrijk. Hij was een man, van wie bij herhaling gezegd wordt, dat zijn hart volkomen de HEERE toegewijd was en dat hij deed wat recht was in de ogen des HEEREN, evenals zijn (voor-)vader David.

Maar in onze tekst zien wij een man Gods lijnrecht tegenover hem staan en wij horen, dat hij dingen deed, die niet recht zijn in de ogen des HEEREN.

Daarom bevat deze geschiedenis van Asa een ernstige les, die wij vandaag beluisteren.

De HEERE stelt Zich tegenover de rechtvaardige die zondigt.

Wij horen van:

- de zonde van de rechtvaardige
- de toorn van de HEERE, en
- de voortgaande verdwazing bij Asa.

Wij moeten wat terugblikken in het leven van Asa, omdat de profeet Hanani ons daartoe dwingt. Hij herinnert aan de overwinning van Asa op de Kuschieten en Libyers. In 1 Kon. 15 lezen wij daar niets over, maar in 2 Kron.14 staat dat wel. En die geschiedenis had een prachtige omlijsting van de leiding van koning Asa bij de reformatie van zijn dagen in Juda. Hij had jarenlang rust. En die rust heeft hij goed gebruikt. Vestingen versterkt, een leger op de been gebracht en een begin gemaakt met het wegdoen van allerlei godsdienstige smetten, afkomstig uit de afval onder Salomo en Rehabeam.

Zo staat daar Asa voor ons als een rechtvaardige. Een waardige zoon van David, een vrome koning, een goede herder.

Dat toonde hij ook, toen hij werd aangevallen door dat enorme leger van de Kuschieten. Toen beleed hij in zijn gebed, dat de HEERE alleen in staat was de machteloze te helpen tegen de machtige.

Dat was een goede belijdenis. En de HEERE redde Asa. Hij gaf hem zelfs de overwinning en deed hem een enorme buit behalen.

En - gestimuleerd door de profeet Azarja - trad hij toen krachtiger op tegen de deformatie in Juda. Hij schijnt voorheen nogal wat menselijke gevoeligheden ontzien te hebben. Maar nu ontziet hij niemand meer. Zelfs zijn grootmoeder Maächa zet hij af als paleisgebiedster. Zij had een verpestende invloed in Jeruzalem door een verschrikkelijk afgodsbeeld daar te plaatsen. Asa maakt korte metten - hij verbrandt het beeld. Als wij lezen, dat hij de hoogten niet wegdeed, moeten wij niet vergeten, dat er tweeërlei hoogten waren: heidense, vol ontuchtpraktijken, maar ook de oude hoogten, waar eertijds vromen offerden, toen de tempel er nog niet was, zoals Samuel en David en Salomo. Nu waren die hoogten niet meer nodig, waren zelfs gevaarlijk, maar het was toen al net als vandaag bepaalde tradities zijn moeilijk weg te breken: de mensen van het platte land en op verre plaatsen waren er natuurlijk sterk aan gehecht. Asa heeft ze niet weg kunnen krijgen. Velen van zijn opvolgers in reformatie-drang ook niet en zo bleven deze zwakke plekken heel lang bestaan.

In ieder geval staat daar Asa voor ons als een rechtvaardige, een van de reformatoren onder de koningen van Juda, in deze tijd een goede herder van de kudde in zijn dagen.

Dan zijn er ongeveer 15 jaar van zijn 41 regeringsjaren om. En dán gaat het mis. En vrij snel ook, want wij moeten die 35ste en 36ste jaren verstaan als 15de en 16de van Asa. Die eerste getallen wijzen op 35 en 36 jaar ná de scheuring van het rijk. Rehabeam regeerde 17 jaar, Abia 3 jaar. Dat is dus 20; en nu Asa 15/16 jaar - het kan niet later zijn, want volgens 1 Kon. 15 stierf Baësa in het 26ste jaar van Asa.

Die Baësa begon Jeruzalem te bedreigen door de grens te overschrijden en Rama te bezetten. Hij zette Jeruzalem het pistool op de borst. Bedenken we wel, dat Asa door de oorlog tegen Zera, ondanks de behaalde overwinning, behoorlijk verzwakt is. En nu zien wij hem, bedreigd door Baësa, alle kanten uitkijken naar hulp - behalve naar boven!

Hoe is dat nu mogelijk? Wat beweegt hem nu?

Durft hij niet God te hulp te roepen tegen het broedervolk Israël?

Is hij onzeker geworden na zijn krachtig optreden tegen zijn volk en zelfs tegen zijn eigen familie?

Het wordt ons niet gezegd. Het feit ligt er, dat hij zonder meer zijn vertrouwen schenkt aan Benhadad van Damascus. Die koopt hij om met geld, zelfs uit de tempelschat, om van Baësa af te vallen en hem tegelijk aan te vallen. Voor Benhadad was dat alleen maar voordelig. En zo weet Asa heel slim te bereiken, dat Juda wordt bevrijd en dat hij zijn grenzen tegen Israël kan versterken. Slim, ja. Maar - zonder de HEERE!

En dat is zijn zonde. Dat wordt hier als zijn zonde aangewezen.

De reformator Asa derailleert ernstig.

De rechtvaardige, die zondigt!

Wie op de hoogte is van de geschiedenis der kerk in Oude- en Nieuwe Testament weet, dat die zonde telkens gezien wordt na reformaties. Daar zit in reformaties altijd iets spontaans. Dan heeft de Geest van God een krachtige greep op mensen, zodat en omdat die mensen weer naar het Woord van God leren luisteren en leven. Maar zodra de reformatie bepaalde vormen heeft gekregen komen er vlees en wereld bij om wegen en vormen uit te denken tot bewaring en versterking van het goed, in die reformatie verkregen. Dan gaat de mens de leiding nemen en dan moet de HEERE volgen!

Men spreekt dan wel van "doorgaande reformatie". Nu moet reformatie altijd doorgaan, maar als de mensen dat gaan organiseren dan gaat het mis. De Heilige Geest moet dan plaats maken voor menselijke theorieën en komt er juist deformatie. Immers reformatie is terugkeer tot de HEERE en Zijn dienst en wie nu weer gaat vertrouwen op organisatorische handigheidjes; wereldse politieke streken, die bedroeft de Heilige Geest en laat zich niet in alles door de HEERE leiden. Dan heet je wel gereformeerd, maar dan leef je niet gereformeerd!

Zo zijn de kerken - na reformatie vroeger en later, in de zonde van Asa gevallen. Kerken, ja, maar ook kerkleden afzonderlijk.

Dan moet de vraag niet gesteld worden: was die "vrijmaking" wel uit God? maar zo: leven wij wel als vrijgemaakte kinderen van God. Vertrouwen wij wel werkelijk in alles op de HEERE alleen?

Ja, scherper nog: leven wij echt van genade alleen?

2. Als dat niet zo is, staat de HEERE tegenover ons en niet naast ons. In deze geschiedenis zien wij dan ook de profeet Hanani lijnrecht tegenover Asa staan. Scherp, ontdekkend, verwijtend en bestraffend. Wij zouden haast zeggen kan het niet wat minder? Kan deze profeet er geen rekening mee houden, dat Asa zich zo vroom, zo goed gedragen heeft? Maar aan deze door de Heilige Geest gedreven godsgezant zien wij, dat, als de rechtvaardige zondigt, zijn vroegere gerechtigheid hem niet toegerekend wordt. Hij redt zich er niet mee.

Hanani plaatst nog eens voor Asa Wie de HEERE is. "Zijn ogen doorlopen de ganse aarde". Hij ziet hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat. En daarom moet hij zeggen, dat - nu Asa dwaas gehandeld heeft door niet alléén op de HEERE te vertrouwen - hij niet meer door één macht, maar door twee verontrust zal worden: Israël én Damascus zullen hem voortdurend verontrusten. Had hij op zijn God vertrouwd dan zou hij én Israël en Damascus onderworpen hebben en dan zou er iets van de glorie van het oude rijk gezien zijn.

Dát komt er van!

Menselijke wijsheid is in het koninkrijk Gods: dwaasheid. En wie aan die dwaasheid steeds maar weer plaats geeft, bedroeft de HEERE en wekt Zijn heilige jaloezie op.

Met als gevolg, dat er geen vrede, geen rust en veiligheid komt, maar strijd, onrust.

Wij moeten ons daarover niet verbazen vandaag.

Hoe meer de mensen gaan zeggen hoe het moet en hoe meer de mensen de Geest bedroeven door hun over-organisatie om zo de kerk te beveiligen met menselijke hulpmiddelen - des te onrustiger wordt het; tot schade van het geloofsleven.

Maar midden in die onrust mag er dan zijn het profetische woord, dat ons aanklaagt. En dat is genade! Zolang de HEERE Zijn gemeente niet heeft los gelaten, laat Hij de vinger leggen bij het kwaad en laat Hij zeggen, waar dat op moet uitlopen.

Dat is genade, zeg ik, want de HEERE wil, dat wij ons bekeren! Hij heeft immers geen lust in de dood van de zondaar!

Nu is dit het verschrikkelijke van deze geschiedenis, dat deze zoon van David, die dus ook droeg de belofte van de komende Messias, dat heden der genade heeft veracht. Hij buigt zich niet onder het woord van de godsgezant, maar hij verzet zich ertegen. En zo verzet hij zich tegen de HEERE, Zijn Verbondsgod. Hij laat Hanani gevangen zetten, wellicht om hem voorgoed de mond te stoppen, want het schijnt een ellendige gevangenis te zijn geweest. En als andere onderdanen - kerkleden dus - het voor Hanani opnemen, kraakt hij ook die, alsof het pure revolutionairen waren. Er staat hier hij mishandelde ze, maar letterlijk staat er: hij knakte ze, verbrijzelde ze. Hij gaat dus van kwaad tot erger!

En daar zien wij het verschrikkelijke, dat de rechtvaardige die zondigt, maar moeilijk zich de overtreding en het oordeel van de HEERE laat aanzeggen. Hij wordt zo compleet een vervolger van van getrouwe godsgezanten, die zich houden aan het Verbond.

Is dat de reformator Asa?

Ja - en laten wij nu deze les goed ter harte nemen: hoe gemakkelijk kan ook bij zo'n begenadigd man de zonde op de troon komen. Hoe gemakkelijk kunnen vrome voorgangers het hoog in hun hoofd krijgen. En zeg dan maar niet, dat ze van de HEERE afwijken en Zijn Geest bedroeven, want dan worden ze zomaar vervolgers en onderdrukkers. De Here Jezus heeft gezegd, dat ze dan zelfs menen Gode een dienst te bewijzen!

En als de HEERE dan niet ingrijpt en ze ervan weerhoudt, dan gaat het van kwaad tot erger. Zelfs Gods kastijdingen worden niet opgemerkt als bedoeld tot behoud. Dat zien we bij Asa.

Tegen het einde van zijn leven wordt hij ziek. Ziek aan zijn voeten. De HEERE treft hem.

Maar hij zoekt geen heil bij zijn God, doch bij de heelmeesters.

Nu moeten wij bedenken, dat de wereld van die heelmeesters vol was van magie, van geesten bezweren, van heidense bijgelovigheid. Als hij gewoon de middelen had gebruikt, maar daarbij op de HEERE had vertrouwd, dan zou dit verschrikkelijke niet van hem beschreven staan. Hiskia later wijst toch ook de dokters niet de deur. Maar hij verootmoedigde zich en zocht onder alles en boven alles de HEERE - en hij vond genezing.

Maar Asa zocht ook toen, na zoveel jaren, de HEERE niet.

Dat kan ervan komen als je de profeten op de mond slaat. Als je in je leven het Woord tot zwijgen brengt. Als je je niet wilt laten terugroepen tot de goede weg, tot het echte leven in het Verbond. Dan, eindig je vervreemd van de HEERE. Zoals Asa - dat maakt die mooie statiebegrafenis niet goed. Dat wijst er alleen maar op, hoe ook het volk de rechte kijk op het messiaanse ambt in het huis van David kwijt was. Daar was nog wel wereldse pracht, maar de glans van de komende Christus was er niet over. Van Zijn overwinning van zonde en dood!

"De rechtvaardige die zondigt, zal door zijn gerechtigheid niet leven"!

Horen wij dat?

Nemen wij dat ter harte?

Zoeken wij het leven alleen in Christus?

Hij heeft gezegd: wie in Mij gelooft zal leven!

Amen.